

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně společnosti **Dynamic Gastro**, a.s., se sídlem v Jičíně, Kollárova 41, zast. Mgr. Martinem Kašparem, advokátem v Praze 8, Nad Šutkou 1811/12, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Kolářská 455/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. listopadu 2013, čj. 3947/1.30/13/14.3, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubických kraj (dále jen „oblastní inspektorát“), kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 15.000 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Podanou žalobou v první řadě žalobkyně namítla nicotnost napadeného rozhodnutí z důvodu neexistence právního podkladu, neboť dle jejího názoru došlo ke zrušení právního předpisu, na základě kterého byla pokuta uložena. Konstatovala, že ust. § 96 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), o které se opírá prvostupňový správní

orgán, hovoří o povinnosti vést evidenci s vyznačením začátku a konce odpracované směny. K tomuto ustanovení, které měla žalobkyně porušit, ovšem chybou zákonodárce neexistuje žádné sankční ustanovení. Existuje pouze dle názoru žalobkyně sankční ustanovení uvedené v ust. § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), které se týká jiné zrušené povinnosti. Toto ustanovení totiž pouze stanoví, že „právní osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že nevede evidenci pracovní doby, ačkoliv k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu“.

Žalobkyně zdůraznila, že evidenci pracovní doby vedla a prvostupňový orgán neprokázal, že tomu tak nebylo. Zároveň tuto povinnost výslovně v zákoně nemá, neboť zákoník práce ji zrušil. Žalobkyně zdůraznila, že je zásadní rozdíl mezi povinnostmi vést evidenci pracovní doby a povinnostmi vést evidenci odpracované směny, práce přesčas, noční práce, pracovní pohotovosti a podobně. Každý z těchto pojmů je totiž zvlášť zákoníkem práce vymezen a definován. Nemůže jít tudíž k tíži žalobkyně, že zákonodárce za porušení povinnosti ust. § 96 odst. 1 zákoníku práce nestanovil sankční normu a nemůže jít k její tíži ani to, že povinnost vést evidenci pracovní doby již byla zrušena, ačkoliv k tomu je stanovena sankční norma. Sankce bez povinnosti ovšem existovat nemůže.

Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný opřel svoje závěry o komentáře z literatury, u nichž však záměrně neuvedl datum vydání komentáře, takže výklad lze považovat za zastaralý. Daný komentář se vůbec nezabýval srovnáním pojmu vést evidenci pracovní doby a vést evidenci odpracované pracovní směny. Správní uvážení žalovaného tak žalobkyně považuje za nepřiměřeně rozšiřující. Podotkla rovněž, že žádný komentář obsažený v literatuře není pramenem práva a navíc nesrovnalosti a terminologické nejednotnosti v zákoně je nutno řešit ve prospěch osoby obviněné ze správního deliktu, proti níž je správní řízení vedeno. Uvedla dále, že prvostupňový orgán sice připustil na straně 11 svého rozhodnutí, že je rozdíl mezi evidencí pracovní doby a evidencí pracovní směny, s touto otázkou se však žalovaný vůbec nevypořádal.

Dále žalobkyně zdůraznila, že v řízení nebylo prokázáno, že by skutek měla spáchat osoba obviněná z přestupku. Dle jejího názoru byl jediný důkaz, a to kontrolní protokol, pořízen v rozporu se zákonem. Správní orgány se totiž nevypořádaly s doručením kontrolního protokolu žalobkyni. K tomu žalobkyně uvedla, že byla popřena pravost plné moci, dle níž správní orgán postupoval, a důkazní břemeno týkající se právě její pravosti vázlo na správním orgánu. Dále se správní orgány nevypořádaly s tím, že v kontrolním protokolu nebyla uvedena porušená povinnost s vymezením, kdo ji vlastně porušil. Dále žalobkyně upozornila, že správní orgány se nevypořádaly s tím, že kontrola měla být oznámena dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 As 50/2005-53, vedoucím organizační složky a ne pouze servírce M. E.

Dále žalobkyně konstatovala, že v řízení o přestupku platí zásada presumpce nevinny a zásada in dubio pro reo. Tento názor podpořila ust. § 50 odst. 2 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a rozhodnutími Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2004, sp. zn. II.ÚS 788/02 a ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III.ÚS 1624/09. Z nich konstatovala, že „důkazní situace, při

níž v trestním řízení existuje pouze jediný usvědčující důkaz, je z poznávacího hlediska nesnadná a obsahuje v sobě riziko možných chyb omylů. V takových případech musí být věnována mimořádná pozornost důkladného prověření tohoto jediného přímého usvědčujícího důkazu.... Úmysl pachatele nelze v žádném případě jen předpokládat, nýbrž je nutno jej na základě zjištěných okolností prokázat.“ Dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. 7 A 156/2000 připomněla, že „pokutu lze uložit jen té osobě, u níž bude spolehlivě prokázáno, že se dopustila protiprávního jednání.“ K tomu žalobkyně zdůraznila, že v jejím případě chybí jakékoliv důkaz kromě pochybného protokolu o kontrole.

Dále byla v žalobě konstatována neplatnost plné moci, na základě níž byl vadně pořízen kontrolní protokol. K tomu žalobkyně uvedla, že jí protokol o výsledku kontroly nikdy nebyl předložen a doručen. Nelze totiž považovat za seznámení se s protokolem pouze to, že jej podepsal L. U. na základě plné moci. Plná moc ze dne 22. 3. 2013 je totiž dle žalobkyně neplatná pro rozpor se zákonem. Žalobkyně totiž ve správním řízení popřela, že by kdy panu L. U. plnou moc udělila. Měla tak za to, že uvedený listinný důkaz je neplatný pro neurčitost a nesrozumitelnost, když je v něm uvedeno zmocnění pro zastoupení při všech úkonech spojených s kontrolou OIP konanou v provozovně v Trutnově, Palackého 89. Není totiž zřejmé, co znamená zkratka OIP. Žalobkyně upozornila, že pokud je udělována plná moc, musí splňovat požadavky na právní úkony a v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, musí být určitá a srozumitelná. Tento požadavek však nenaplnuje uvedená zmiňovaná zkratka, orgán veřejné moci je dle žalobkyně nutno uvést v plném názvu. Navíc plná moc ze dne 22. 3. 2003 se nemůže retroaktivně vztahovat na dny 1. 2. 2013 a 21. 2. 2013, kdy měla proběhnout údajně kontrola dle protokolu o výsledku kontroly. Jmenovaný L. U. tedy nebyl v žádném případě oprávněným zástupcem žalobkyně. Žalobkyně vyslovila nesouhlas se závěry prvostupňového orgánu, který pouze uvedl, že neplatnost plné moci je nutno řešit se zmocnitelem, popřípadě před soudem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil s tímto názorem souhlas. Žalobkyně přitom odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. 33 Cdo 472/2007, v němž je uvedeno, že „oproti listině veřejné, kdy důkazní břemeno leží na tom, kdo popírá její správnost, u soukromé listiny stačí formální popření její správnosti druhým účastníkem řízení, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho účastníka, který tvrdil skutečnosti, jež měly být prokázány soukromou listinou“. Z toho žalobkyně dovodila, že důkazní břemeno pravosti plné moci leží tudíž na správním orgánu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že má za prokázané, že ke spáchání správního deliktu došlo tak, jak je popsáno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedl, že prvoinstanční orgán svoje rozhodnutí podrobně odůvodnil a konstatoval, jakým způsobem došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, za který byla žalobkyni uložena pokuta.

K námitce vedení evidence pracovní doby a zrušení právní úpravy vedení evidence pracovní doby žalovaný uvedl, že se s touto otázkou vypořádal již prvoinstanční orgán na straně 11 svého rozhodnutí. Zde správně vyložil, že zákonem č. 365/2011 Sb., kterým se mění zákoník práce, došlo k upřesnění evidenční povinnosti zaměstnavatele. Podotkl, že touto otázkou se zabývá i odborná literatura, z níž konstatoval, že „zaměstnavatel je povinen vést evidenci pracovní doby.

Nevedení evidence je správním deliktem dle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) písm. l) a § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce postižitelným pokutou až do výše 400.000 Kč. Účelem evidenční povinnosti uložené zaměstnavateli je zejména snaha zamezit obcházení pracovněprávních předpisů a snadnější kontrola jejich dodržování prostřednictvím evidence pracovní doby. Zaměstnavatel je povinen vést evidenci podle jednotlivých zaměstnanců, tedy každý zaměstnanec musí mít svůj evidenční spis. Z evidence musí vyplývat údaj o odpracované pracovní době, včetně práce přesčas a noční práce. Zákon č. 294/2008 Sb. uložil zaměstnavatelům též povinnost od 1. 10. 2008 evidovat další dohodnutou práci přesčas. Zákon č. 365/2011 Sb. upřesnil evidenční povinnost v tom směru, že zaměstnavatel je od 1. 1. 2012 povinen vykazovat začátek a konec odpracované doby.“ – viz.(literatura Bělina, Drápal a kol., Zákoník práce, Nakladatelství C.H.BECK, str. 521,522). Žalovaný zdůraznil, že ze strany žalobkyně však povinnost evidovat začátek a konec směny paní M. E. splněna v období říjen 2012 až prosinec 2012 nebyla, jak ostatně konstatoval prvostupňový orgán ve výroku napadeného rozhodnutí.

Dále žalovaný k námitce nedostatečného skutkového zjištění a k otázce výše sankce a její přiměřenosti uvedl, že s těmito otázkami se prvostupňový orgán vypořádal na straně 11 až 12 a 13, 15 a 16 svého rozhodnutí a žalovaný se s ním ztotožnil.

S odkazem na ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce žalovaný uvedl, že „při stanovení výše pokuty právnické osoby se přihlédne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za kterých byl spáchán“. Žalovaný se přitom ztotožnil s názory prvostupňového orgánu obsaženými v jeho rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že prvostupňový orgán opomenul ust. § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) když jej mohl použít analogicky, žalovaný uvedl, že zákon o inspekci práce je speciální právní předpis, který stanoví konkrétní skutkové podstaty správních deliktů a za tyto delikty stanoví sankce taxativně určené. Není, tedy na úvaze správního orgánu, aby v případě správního deliktu na úseku pracovní doby použil jiný právní předpis, než zákon o inspekci práce.

K otázce společenské škodlivosti spáchaného správního deliktu žalovaný uvedl, že byla prvoinstančním orgánem zodpovězena na straně 13 a 14 jeho rozhodnutí. Společenská škodlivost byla shledána jako malá, neboť i když nebyla evidence pracovní doby vedena dle platného zákoníku práce, nebylo možno konstatovat, že nebyla vedena vůbec. Oproti tomu žalovaný zdůraznil, že nevyznačením začátku a konce směny nelze bez důvodných pochybností zjistit, zda práce nebyla konána v noci, a zda nebylo třeba vyplácet příplatky za práci v noci, a zda tedy zaměstnanec žalobkyně nebyl poškozen na svém právu – odměně za vykonanou práci. Prvostupňový orgán tedy přihlédl k nízké společenské škodlivosti jednání a uložil pokutu u samé spodní hranice zákonného rozpětí pro stanovení výše pokuty. Žalovaný měl za to, že uložená pokuta je adekvátní poměrům žalobkyně uvedeným v prvostupňovém rozhodnutí a je adekvátní také pokutám, které jsou obdobným subjektům ukládány za totožné správní delikty. Proto neshledal důvod pro její snížení. Uvedl, že pokuta musí být uložena v takové výši, aby do budoucna odradila účastníka řízení od dalšího jednání, které by bylo v rozporu se zákonem. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek čj. 1 Afs

50/2005-9, dle něhož „povinnost k sankčnímu plnění je vždy pocítována tíživě, ovšem i to je projevem jejího preventivního a represivního účinku“. Pokuta uložená ve výši 15.000 Kč v tomto případě tedy naplnila obě tyto funkce.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval dále, že kontrola byla zahájena zcela v souladu s ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, když při zahájení kontroly byla přítomna servírka – tedy zaměstnanec žalobkyně. S protokolem o kontrole pak byla řádně žalobkyně seznámena, a to prostřednictvím zmocněnce – pana U., který disponoval pověřením, o němž správní orgán neměl pochybnosti. V rámci správního řízení byly dne 27. 5. 2013 prováděny listinné důkazy, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí. Žalovaný proto označil za nepravdivé tvrzení žalobkyně, že jediným důkazem byl protokol z kontroly.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas konkludentně. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Ze skutkových okolností v projednávané věci je zřejmé, že Oblastní inspektorát práce pro Královéhradecký kraj Pardubický kraj provedl ve dnech 1. 2. 2013 až 10. 4. 2013 u žalobkyně kontrolu zaměřenou na dodržování povinností na úseku zákona o zaměstnanosti, nelegálního zaměstnávání, pracovních vztahů a podmínek. Kontrola byla ukončena dne 10. 4. 2013 písemným protokolem, který byl projednán se zástupcem žalobkyně. Ta nevyužila svého práva na jeho přezkoumání. Na základě výsledků kontroly byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce a byla jí uložena pokuta ve výši 15.000 Kč s úhradou nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně v zákonné lhůtě odpor. Dne 7. 6. 2013 proběhlo ústní jednání, během něhož bylo provedeno dokazování listinnými důkazy. Následně žalobkyně předložila oblastnímu inspektorátu daňové přiznání za rok 2011 a aktuální vedení evidence odpracované doby. Následně byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že dokazování je ukončeno. Na základě provedeného správního řízení vydal oblastní inspektorát práce dne 16. 8. 2013 rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, kterého se dopustila tím, že nevedla evidenci pracovní doby, ačkoliv k tomu má povinnost podle zvláštního předpisu, neboť u zaměstnankyně M. E. nesplnila povinnost vést evidenci s vyznačením začátku a konce pracovní směny, a to za období říjen 2012 až prosinec 2012, a tím porušila povinnost stanovenou v ust. § 96 odst. 1 písm. a) zákoníku práce. Za spáchaný správní delikt jí byla uložena pokuta ve výši 15.000 Kč s úhradou nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto.

Naznačené skutkové okolnosti hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o inspekci práce a zákoníku práce.

Z ustanovení § 28 zákona o inspekci práce vyplývá, že právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že nezajistí splnění podmínek při rozvržení pracovní doby, ačkoliv k tomu má povinnost podle zvláštního právního

předpisu (ust. § 28 odst. 1 písm. b) dané právní úpravy). Právník osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby rovněž tím, že nevede evidenci pracovní doby, ačkoliv k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu (ust. § 28 odst. 1 písm. l) uvedené právní úpravy). Za zvláštní předpis dané ustanovení označuje v poznámce pod čarou ust. § 94 zákoníku práce.

Ust. § 96 odst. 1 zákoníku práce účinného k datu 1. 1. 2012 uvádí, že zaměstnavatel je povinen vést u jednotlivých zaměstnanců evidenci s vyznačením začátku a konce odpracované směny, práce přesčas, další dohodnuté práce přesčas, noční práce a doby v době pracovní pohotovosti. Shora zmiňované ust. § 94 zákoníku práce stanoví délku směny zaměstnance pracujícího v noci tak, že nesmí překročit 8 hodin v rámci 24 hodin po sobě jdoucích; není-li to z provozních důvodů možné, je zaměstnavatel povinen rozvrhnout stanovenou týdenní pracovní dobu tak, aby průměrná délka směny nepřekročila 8 hodin v období nejdéle 26 týdnů po sobě jdoucích, přičemž při výpočtu průměrné délky směny zaměstnance pracujícího v noci se vychází z pětidenního pracovního týdne.

Aplikací daných ustanovení na projednávanou věc dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze skutkových okolností obsažených ve správním spise je zřejmé, že při kontrole, jejímž předmětem bylo dodržování povinností vyplývajících z předpisů na úseku zákona o zaměstnanosti, nelegálního zaměstnávání, pracovních vztahů a pracovních podmínek, bylo zjištěno, že u zaměstnankyně M. E. nesplnila žalobkyně povinnost vedení evidence s vyznačením začátku a konce odpracované směny. Současně bylo konstatováno, že nebylo zjištěno nelegální zaměstnávání občanů ČR. Protokol o výsledku kontroly podepsal zástupce žalobkyně L. U. dne 10. 4. 2013.

Krajský soud se v první řadě zabýval žalobní námitkou popírající pravost udělené plné moci. Z jejího obsahu vyplývá, že žalobkyně zmocnila jmenovaného L. U. dne 22. 3. 2013 k zastupování „při všech úkonech spojených s kontrolou OIP v provozovně Trutnov, Palackého 89.“ Plná moc byla udělena v rozsahu práv a povinností podle právních předpisů, které lze aplikovat na řízení před orgánem veřejné moci a byla konstatována její platnost až do písemného odvolání. Posouzením obsahu plné moci dospěl krajský soud ve shodě s názorem žalovaného, že uvedený projev vůle ke zmocnění určité osoby k zastupování splňuje potřebné náležitosti a nelze v ní spatřovat prvky neplatnosti. Plná moc byla datována a podepsána předsedou představenstva, J. V. a u jeho podpisu byl i otisk razítka žalobkyně. Kontrolnímu orgánu tak při jejím předložení a posouzení zcela oprávněně nemohly vzniknout žádné pochybnosti o její pravosti a platnosti. Zmocněná osoba tak mohla dle obsahu plné moci činit za žalobkyni úkony spojené s kontrolou příslušného oblastního inspektorátu. Tato úvaha nemůže být vyvrácena ani další námitkou žalobkyně odkazující na zkratku „OIP“, která dle jejího názoru není dostatečně zřejmá a způsobuje tak nesrozumitelnost tohoto projevu vůle. S tímto názorem nelze souhlasit. Lze sice připustit, že užívání zkratk může vést v určitých případech k nejasnostem, nikoliv však v projednávané věci. Jak je zřejmé, k udělení plné moci došlo v průběhu kontroly a lze se domnívat, že se tak stalo právě za účelem zastoupení při úkonech vyvolaných touto kontrolou. I kdyby tomu tak nebylo, nelze z obecného pohledu předpokládat, že by zkratka „OIP“ byla natolik neznámou, že by mohla vyvolat až nesrozumitelnost udělené plné moci. Kontrolní orgán tedy

postupoval zákonně, když na základě daného projevu vůle žalobkyně jednal právě se zmocněnou osobou. Zákonost jeho postupu nemůže být vyvrácena ani žalobní námitkou poukazující na její retroaktivitu, když kontrola probíhala ve dnech 1. 2. 2013 a 21. 2. 2013 a plná moc byla datována dnem 22. 3. 2013. Nelze totiž přehlédnout, že zmocněná osoba podepsala protokol o výsledku kontroly až dne 10. 4. 2013, tedy již v době platného udělení plné moci. Rovněž nelze souhlasit s názorem, že správní orgán pochybil, když kontrolu neoznámil vedoucímu organizační složky. Jeho postup totiž odpovídal požadavkům ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, dle něhož je inspektor oprávněn vykonávat kontrolu podle tohoto zákona, je-li při jejím zahájení přítomen člen statutárního orgánu kontrolované osoby, zástupce kontrolované osoby, zaměstnanec kontrolované osoby, a další osoby v zákoně uvedené. Pokud tedy kontrola byla zahájena za přítomnosti zaměstnankyně žalobkyně, neodporoval postup kontrolního orgánu zmíněnému požadavku zákona.

Krajský soud rovněž neshledal, že by v řízení o přestupku byla porušena zásada presumpce neviny a zásada in dubio pro reo. Oblastní inspektorát na základě kontrolních zjištění aplikoval na danou věc ust. § 96 odst. 1 zákoníku práce účinného od 1. 1. 2012, dle něhož je zaměstnavatel povinen vést u jednotlivých zaměstnanců evidenci s vyznačením začátku a konce odpracované směny. Je zřejmé, že daná právní úprava vyžadovala podrobnější evidenci, než právní úprava účinná do data 31. 12. 2011, dle níž bylo postačující vést u jednotlivých zaměstnanců pouze evidenci odpracované pracovní doby. Nelze tedy souhlasit s žalobní námitkou, dle níž oblastní inspektorát i žalovaný postupovali na základě neexistence právního podkladu. Bylo tedy naprosto zákonné, když na základě zjištěného skutkového stavu věci dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně porušila ust. § 96 odst. 1 zákoníku práce a za takové jednání jí uložil v souladu s ust. §28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce pokutu. Nevyznačením začátku a konce směny nelze totiž bez důvodných pochybností zjistit, zda byla ze strany zaměstnavatele dodržena délka směny stanovená v ust. § 94 zákoníku práce, zda práce nebyla konána v noci, a zda nebylo třeba vyplácet příplatky za práci v noci, a zda tedy zaměstnanec žalobkyně nebyl poškozen na svém právu spočívajícím v odměně za vykonanou práci.

Dalšími žalobními námitkami se krajský soud nezabýval, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé výrok rozsudku změnit.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. ledna 2015

Mgr. Marie Kocourková
předsedkyně senátu